

[Nathalie Lind.]

argumentation har for at vinde gehør, når den ikke alene fremføres af et politisk parti i opposition, men får støtte fra organisationer, som man går ud fra er seriøse og er sig deres ansvar bevidst, når de fremsætter udtalelser.

Der var tre ting, man påstod var alvorlige mangler ved loven af 17. marts 1971: den var børnefjendsk og asocial, den var erhvervsfjendtlig, og den var kvindefjendsk. Det børnefjendske og asociale blev især fremført af bl. a. hr. Albertsen, stærkt støttet af medarbejdernes organisationer, medarrangørerne af demonstrationerne. Det kvindefjendske sørgede Dansk Kvindesamfund for at understrege. Og med hensyn til det erhvervsfjendske lagde LO sit lod i vægtskålen. Man bekendtgjorde for alt folket, at fagforbund med ca. 800.000 medlemmer stod bag protesterne, og hr. Anker Jørgensen, medlem af dette høje ting, stod her på slotspladsen og udtalte bl. a., at netop dette lovforslag beviste, at det var en erhvervsfjendtlig regering, flere kvinder ville blive holdt væk fra arbejdsmarkedet, flere fremmedarbejdere ville blive resultatet.

Med det, jeg har nævnt her, har jeg altså ikke villet fremføre nogen form for kritik af, at man nu anvender et beløb især til daginstitutioner for åndssvage børn, og den prioritering, der ligger bag ved dette, er jeg helt enig i. Men jeg vil sige, at jeg forundres over, at folketingets socialudvalg to gange skriftligt har stillet spørgsmål til socialministeren om, hvad der er meningen med overførelse af disse midler, hvordan de på årsbasis fordeler sig på anlæg og drift. Vi har to gange fået at vide: der kan på nuværende tidspunkt ikke gives yderligere oplysninger. Jeg finder det utilfredsstillende, at der ikke kan gives et skøn over, hvad dette på årsbasis beløber sig til. Jeg finder ikke, det er tilstrækkelig hensyntagen til folketinget, og derfor må jeg anmode om et samråd mellem anden og tredje behandling, så vi kan få det klaret op, kan få at vide, hvilke beløb der er tale om.

Jeg skal ikke sige mange ord om de resterende dele af lovforslaget. Hr. Albertsen talte noget om, at det lettede jo også udgifterne, hvis man altså fulgte regeringen, for de forældre, der nu skal betale noget mere. Jeg kan blot nævne, at man sidste år bereg-

nede, at tandlægeudgifterne vist udgjorde i snit 50 øre om ugen for et forældrepar.

Må jeg endelig om flertallets henstilling til ministeren om allerede nu over for kommunerne at pege på fordelene ved en central registrering og visitation spørge, om dette har noget andet formål end at være det figenblad, hvorunder ikke mindst SF søger at dække sin nøgenhed i den foreliggende situation. Hvis nu kommunerne siger nej, hvad vil ministeren så gøre? Formodentlig ingenting. At gøre statstilskuddet betinget af, at man indfører en central registrering eller visitation, vil jo kræve en lovændring, og det ved kommunerne. Omvendt er der jo i gældende lov intet, som forhindrer kommunerne i at gennemføre det, hvis man kan nå frem til enighed derom f. eks. med de selvejende institutioner. Jeg synes, at det er en besynderlig betaling, SF her har betinget sig, og jeg frygter, at det snart vil gå som i „Kejserens nye Klæder“, at alle vil kunne se, at han har jo ikke noget på.

Grethe Philip: Vi har haft et udvalgsarbejde i denne sag af en højst særpræget karakter, og når jeg hører, hvordan hr. Albertsen nu konkluderer som ordfører og som formand for socialudvalget, så kan man ikke lade være at gøre sig sine tanker. Jeg må ligesom tidligere ordførere understrege, at de ændringsforslag, der stilles af ministeren, og hvormed $\frac{9}{10}$ af forslaget tilbagetrækkes, tiltrædes af hele udvalget, sådan som det fremgår af udvalgsbetænkningen. Der er ikke tale om, at der er to partier, der går sammen om det; der er tale om, at samtlige partier slutter op om ministerens forslag om i det alt væsentlige at trække sit forslag tilbage.

Det resultat, vi her kommer frem til, kan jeg og mit parti, som det fremgår af det allerede sagte, tilslutte os; vi mener, det er rigtigt, hvad der sker. Jeg vil ligesom den foregående taler, fru Nathalie Lind, over for socialministeren udtrykke min store glæde over, hvad hun har gjort. Jeg synes, hun har vist mod i denne sag; og de kritiske bemærkninger, der ikke kan undgå at lyde her i dag, rammer ikke hende som minister i den tid, hun har været herinde, men rammer i det væsentlige forhistorien. For forhistorien er jo ejendommelig. Vi, der har siddet i denne sal tidligere og har siddet i social-